

Det er et særligt Held; hvad der forøvrigt kan være forbundet med denne Stilling, skal jeg naturligvis ikke inblæde mig paa. Jeg har tidligere saa stærkt som Nogen gjort gjældende, at, naar det er nødvendigt, at de to Forsamlinger arbeide samtidigt, saa maa man finde sig deri; men det kan let medføre store Vanskeligheder for Dem, der nogenlunde samvittighedsfuldt skal følge med paa de to Steder. Jeg skal villig erkjende, at, er der kun Spørgsmaal om at blive sammen et Par Dage længer, for at ende Behandlingen af en enkelt uopsættelig Lov, som der er al Grund til at søge gennemført, og med Hensyn til hvilken meget Arbeide ellers vilde være spildt, saa bør det stee. Jeg vil sige ligesvem, at, hvis der — hvad jeg ikke troer — f. Ex. med Hensyn til den Krønestejs-Bernbænelov er Tale om at blive færdig med den i een Dag eller to udo- over næste Uge, saa siger jeg: ja gjerne. Jeg troer, at Opgaven alene kan være, at de Sager, som nu maae ansees tilstrækkeligt modnede, blive førte igjennem i Samlingen, og det staaer for mig — jeg kan jo tage feil, men jeg har stræbt at staae mig et Overblik over de Sager, der ere bragte saa vidt, at de naturligt bør bringes til Afslutning — det staaer for mig, som om dette maa kunne stee til idag otte Dage, i alt Fald ved en eller anden Fristafforining. Det er et af disse praktiske Spørgsmaal, som interessere os Alle, saa at jeg synes, at der er Grund til at fremhæve det, og hvis jeg har Ret i denne Betragtning, saa vil jeg bede det ærede Medlem, blandt andre Overveielser, og saa at tage Hensyn dertil, ved Spørgsmaalet om, hvorvidt han overhovedet maatte søle sig opfordret til stærke Forsøg paa at foretage Forandringer i Finantslovsforslaget, som det nu foreligger.

Jeg vil ikke gjerne ved denne første Behandling komme for stærkt ind paa de forskjellige Enkeltheder, som ere berørte, men jeg maa dog, netop med Hensyn til at Spørgsmaalene jo maa stee ikke vende tilbage, tillade mig kortelig at berøre to Punkter. Det ene angaaer Theatret. Med Hensyn dertil vil jeg sige, at Spørgsmaalet, om man skal have et Theater eller ikke, er sandelig ikke noget kjøbenhavnsk Spørgsmaal; at Theatret, naar vi overhovedet

skulle have et Stats-theater, ikke kan ligge noget andet Sted end i Kjøbenhavn, derom er der ikke nogen Uenighed. Om der overhovedet skal være et kongeligt Theater, er et Spørgsmaal, der vedrører Literatur og Kunst i det Hele, men derved bliver Spørgsmaalet ført hen under et ganske andet Synspunkt. — Hvad det andet Punkt angaaer, nemlig Marmor Kirkens, og hvad dermed staaer i Forbindelse, da vil jeg sige, at, finder en Minister det forvarligt at afhænde Pladsen, saa behøver han ikke dertil nogen særlig Lovbemyndigelse. Naar Ministeren derimod, som naturligt er, ikke vil tage det Hele paa sig selv, men ønsker at have en nærmere Ordning af Enkelthederne, saa maa det stee ved særlig Lov. Marmorpladsen er ikke nogen „Domaine“; mig bitterligt er der Intet foregaaet, hvorved den ad kunstig Veie kan bringes ind under dette Begreb, og kun med Hensyn til Domainers Afhændelse er der en bestemt Nødvendighed for en Lovbestemmelse. En ganske anden Sag er det — det villiger jeg aldeles —, at en Minister, naar han kommer nærmere ind paa et saadant Forhold, vil foreslægge det for Representationen, men saa stæer det for at faae disse Enkeltheder nærmere bestemte, ikke for at faae opført paa Finantsloven en Indtægt af et calculeret Beløb.

Indenrigsministeren: Spørgsmaalet om Marmor Kirkens og Marmor Kirkepladsens eventuelle Afhændelse har jo været Gjenstand for temmelig vidtløftige Forhandlinger i det andet Thing. Jeg kan ikke nægte, at det har overrasket mig noget, at denne Discussion nu ogsaa har forplantet sig hertil. Det forholder sig vistnok rigtigt, som af den ærede sidste Tale (Krieger) anført, at Marmor Kirkepladsen ikke i den Forstand kan kaldes en Domaine, at der skulde udforbres en særskilt Lov til dens Afhændelse, men, selv om dette nu end er saa, tør jeg dog antage, at det vilde gaae udover en enkelt Ministers Ansvar, at det vilde være Mere, end der med Villighed kunde ventes, at han skulde gjøre paa sin Ansvarlighed alene, at træffe en afgjørende Bestemmelse om et Spørgsmaal, der nu igjennem en længere Arrække har været Gjenstand for Overveielser